

∞ De nieuwe Gachet ∞

Christian Deterink

“Ik zeg je, die man was een geschenk uit de hemel”, zei Luca, zijn woorden benadrukkend met vinnige handgebaren, “zomaar uit het niets bracht hij me op een fantastisch idee.”

Lyndie keek vanuit haar bank naar hem op en zuchtte, “Maar Luca, je zat halfdronken in een café tegen iemand aan te lullen, het was gewoon borrelpraat!”

George, die naast zijn vriendin zat, schraapte zijn keel, “Dus je zegt dat de eerste de beste kerel die je toevallig aan de bar tegenkomt, onze redding is?”

Luca knikte: “Ja, inderdaad. Hij had echt verstand van de kunstwereld. En hij heeft contacten...”
“Jezus, Contacten”, zuchtte Lyndie, “Misschien moeten we wel meer dan iemand met contacten hebben om onszelf weer uit het slijk te trekken.”

“Geld om maar iets te noemen”, voegde George er wat mistroostig aan toe. Luca hief een hand op, om aan te geven dat hij de ernst van hun situatie zeker niet onderschatte. Ze waren nu al anderhalf jaar gedrieën als kunstdieven actief, maar hadden, naast een aantal kleine inbraken in onbeduidende musea, die tijd geen fatsoenlijke slag geslagen. Lyndie had wel eens gezegd dat hun zaakjes eigenlijk al eerder van de rails waren gaan lopen: toen ze door de opkoper van het schilderij Het Portret van Dokter Gachet waren bedrogen en geen cent hadden ontvangen. En toen hadden ze ook nog eens vernomen dat Paul Grotelaer, die ze de diefstal in de schoenen hadden willen schuiven, uit handen van de politie had weten te blijven en sindsdien was verdwenen.

“Ik weet het, maar luister eerst eens: het was echt een gelukkig toeval”, zei Luca, en hij schoof een stoel bij en ging zitten, “Ik had hem eerst niet eens zien zitten, tot hij me een vuurtje vroeg en een opmerking maakte over mijn aansteker van het Van Gogh-museum.” Luca liet het ding zien, alsof dat zijn verhaal kracht moest bij zetten, “Klein, zo heet-ie, zei hoe slecht hij veel collecties vond in musea. Dat belangrijke werken ontbraken en dat vele andere niet relevant waren. Hij zei zelfs dat hij wist dat er veel vervalsingen hingen, zelfs in respectabele musea als het Rijks.”

“Je hebt je mond toch niet voorbij gepraat?”, vroeg George bezorgd.

Luca wuifde de suggestie weg, “Natuurlijk niet, waar zie je me voor aan! Als er iemand zich versprak, was Klein het, toen hij doorging over vervalsers en zo. Uit het niets kwam hij met een suggestie die me sindsdien niet meer heeft losgelaten.”

“Wat”, vroeg Lyndie nu toch opeens nieuwsgierig.

“Nou...”, zei Luca en hij ging er eens goed voor zitten.

Het was twee dagen later toen Lyndie aanklopte bij een op het oog verlaten loods in het havengebied. Een deurbel was niet te vinden, noch iets anders wat erop kon wijzen dat het pand niet gewoon leeg stond. Ze wierp een blik op Luca en George en zag bijna tot haar opluchting op dat ook niet helemaal op hun gemak waren.

Onverwacht snel zwaaide de deur naar binnen open, om een man met lang zwart haar en een snor te onthullen. Hij tikte grijnzend op zijn zwarte cowboyhoed en zei: “Jullie zijn nog precies op tijd ook.” Meteen draaide hij zich om en liep een donkere gang in. Lyndie volgde snel, met op haar schreden George en Luca. Dit moest dan Thiemo de Kater zijn, de man die ze zochten. Het prototype van de onaangepaste kunstenaarstype, dacht ze, diens zwaaiende lange zwartleren jas van achter opnemend.

De gang mondde uit in onverwacht grote ruimte. Het atelier baadde in het zonlicht en was met zorg ingericht. Een onverwacht heiligdom, verstopt in een oude havenloods. De hele ruimte stond vol met lege doeken, werkbanken, de onvermijdelijke schildersezels en natuurlijk met schilderijen, waarvan er een aantal aan de muren was opgehangen. Lyndie kon er niet direct een eenheid in ontdekken: allerlei stijlen leken aanwezig, van heel abstract tot figuratief en van heel expressief tot juist weer heel ingetogen.

“Onder de indruk?” Lyndie keek om en zag dat de kunstenaar inmiddels languit op een lage versleten bank was neergezakt. “Heel... bijzonder”, zei ze voorzichtig. De kunstenaar begon te lachen: “Al had je gezegd dat je het vreselijk vond, het had mij niets uitgemaakt. Tenslotte is géén van de schilderijen van mezelf! Er zit hier geen De Kater tussen!”

Lyndie had moeite zichzelf een houding te geven en perste er een glimlach uit.

“Zit”, zei De Kater uitnodigend, zijn hand wijzend naar een bank tegenover hem. Hij richtte zich tot George en Luca, “Jullie ook.”

Ze deden wat hen opgedragen werd, terwijl hun gastheer hen nog steeds bemoedigend toegrijsde. Toen ze zich geïnstalleerd hadden, richtte deze zich enigszins op uit zijn half liggende houding. Het moment was gekomen om tot zaken te komen.

“Goed”, begon hij, zich richtend tot Lyndie, “Laat ik beginnen te zeggen dat deze ontmoeting, die onze wederzijdse vriend Klein heeft geregeld, onder ons moet blijven, net als mijn naam. Mijn professie is gebaat bij geheimhouding.”

Lyndie knikte, “Maar natuurlijk, meneer De Kater, daar kunt u van op aan. Ook wij willen dat.”

“Zeg toch Thiemo, schat.” Weer die enorme grijns, waarvan niet duidelijk was of die nu ironisch of hartelijk was.

“We willen een voorstel met u bespreken”, zei George duidelijk ontevreden over het verloop van het gesprek.

“Dat spreekt toch voor zich, meneer Rentinga.”

Hij noemde zijn naam! Hoe kon hij dat weten? Lyndie probeerde haar verwarring niet te laten blijken en zei snel: “Ons is verteld van uw staat van dienst als vervalser, meneer De Kater. Wij hebben een nieuw klusje voor u.”

“Oh? Interessant!”, bromde deze met een opgetrokken wenkbrauw. Weer leek het even alsof hij meer wist.

“We willen dat u een vervalsing maakt van een schilderij van Van Gogh”, voegde Luca zich in het gesprek, “Het portret van Dokter Gachet, om precies te zijn.”

De Kater keek Luca aan met een blik die nu echt verbazing leek uit te stralen, “Wat een bijzonder verzoek! Je bedoelt de tweede versie, neem ik aan? Die in het Musée d’Orsay hangt?”

Luca schudde zijn hoofd; “Nee, ik bedoel de oorspronkelijke versie.”

De Kater knorde bijna geamuseerd: “Die is al tien jaar spoorloos! Begrijp ik nu goed dat jullie me vragen een kopie te maken van een verdwenen schilderij? Jullie zijn er toch wel van op de hoogte dat ik zogenaamd oorspronkelijke schilderijen maak en geen regelrechte kopieën.”

Lyndie knikte. Dat had Luca al gehoord van meneer Klein: De Kater was een meester in het imiteren van schilderstijlen van bekende kunstenaars, om die vervolgens onder hun naam wereldkundig te maken. Een koekoeksjong aan het oeuvre toevoegen, zo had Klein het volgens Luca genoemd. Er zouden al twee schilderijen van zijn hand in het MOMA in New York hangen, als je de verhalen moest geloven.

“Maar evengoed bent u een expert in het kopiëren van bestaande werken”, zei George, die verder naar voren schoof op de bank. De Kater voelde zich duidelijk gestreeld en schoof zijn handen in elkaar, alsof hij wilde gaan bidden, “Dat zal ik natuurlijk niet ontkennen. Maar ik ben wel benieuwd: waarom specifiek dát schilderij?”

Er viel even een stilte. Wat konden ze zeggen? Omdat ze dit schilderij al eens in handen hadden gehad? Dat ze wilden dat dit alsnog de klapper werd die het twee jaar geleden al had moeten worden? Of dat ze wraak wilden nemen op hun verraderlijke koper?

“Het is een zeer waardevol schilderij, dat al decennia verdwenen is”, zei Luca tenslotte, “en we weten welke verzamelaar het stuk in handen heeft!”

De Kater trok een wenkbrauw op: “Oh?”

“Denk je eens in: de situatie is perfect”, ging Luca onverstoorbaar door, “wij kunnen straffeloos een kopie wereldkundig maken, want die verzamelaar zal zijn schilderij altijd geheim willen blijven houden! Niet dat hij niet pisset zal zijn, natuurlijk als blijkt dat hij niet meer het alleenrecht heeft op één van de meesterwerken van Van Gogh...” Luca grijsde, “We moeten alleen zorgen dat de kopie geloofwaardig genoeg is!”

Lyndie knikte instemmend: ze had het niet beter kunnen verwoorden. Het was niet de eerste keer dat hij zich bewees als waardevol lid van hun team.

De Kater zakte weer onderuit op zijn bank. Met een spiedende blik bekeek hij hen vanonder de rand van zijn hoed, alsof hij hun uitspraken op waarde probeerde te schatten. Tenslotte zei hij: “Oké, één van de bekendste Van Gogh’s. Jullie zetten niet laag in! Maar zijn jullie wel op de hoogte van mijn werkwijze?”

George schoof nog verder naar voren op zijn bank, “Dat zijn we. En dat is meteen de kracht van ons plan. Ik hoop dat u geen vlieg angst heeft?”

In De Kater’s blik zag Lyndie nu onversneden ontsteltenis.

“Waar wilt u me naar toe brengen in hemelsnaam?”

“Jekaterinenburg”, zei George bijna afwezig, alsof het om de hoek lag, “Rusland dus.” En zonder te letten op de ontstelde blik van de kunstenaar, begon hij uitgebreid de plannen uit de

doeken te doen die ze gedrieën de voorgaande dagen hadden uitgebroid.

Ze zaten met zijn vieren opgepropt in een ronkende taxi. Het was er warm en het stonk naar rook, vette etensgeuren en het zweet van de chauffeur. Lyndie probeerde haar walging te onderdrukken en staarde naar buiten. Grijsze woongebouwen schoven voorbij terwijl ze verder naar achteren de grauwe fabrieken hun rookpluimen zag uitbraken. Ze kon niet echt zeggen dat het weerzien met Jekaterinenburg haar veel deugd deed. Het was nog altijd die zelfde intens lelijke industriestad. De twee jaar die sinds haar vorige bezoek waren verstreken, hadden op het eerste oog nog niets veranderd aan de erfenis van een kleine eeuw communisme.

“Leuk, dat reizen, echt geweldig!”, gromde De Kater. Hij zweette onder zijn onafscheidelijke cowboyhoed. Al de hele trip had hij erover lopen zeuren hoe zeer hij reizen verafschuwde en hoe graag hij gewoon in zijn atelier was gebleven.

“Denk er maar aan waar je het voor doet”, glimlachte Luca fijntjes vanaf de bijrijdersstoel. Dat was een maar al te goed punt. De Kater zou vijftig procent toucheren van de opbrengsten. Lyndie zag een smalle glimlach bij de kunstenaar doorbreken.

Ze zouden nog dezelfde nacht toeslaan. Waarom ook niet? Ze hadden niet veel voorbereiding meer nodig. Tenslotte waren de paden reeds gebaad, twee jaar eerder. Ze hoopten alleen allemaal vurig dat Droebetskoj niets had veranderd aan zijn bewakingssysteem.

“Je krijgt een half uur de tijd, De Kater”, zei Lyndie, die naast George voorin de huurauto zat.

“Ik weet het, het wordt krap”, zei De Kater.

“Je hebt Luca toch voorbereid om je te helpen? Binnen die tijd móet het lukken, anders...” Ze keek De Kater intens aan. Die knikte langzaam: “Het gaat lukken, koest maar!” Maar hierna wendde hij zijn blik af om wat te rommelen in de weekendtas vol met instrumenten, die op zijn knieën lag.

De nacht was ingetreden, en de villa lag mooi uitgelicht tegen een heuvel temidden van één van de duurste wijken van de stad. Het was een kolossaal wit gebouw in een klassieke bouwstijl, dat ooit had toebehoort aan de plaatselijke partijbonds. Maar nu behoorde het tot iemand van de nieuwe heersende klasse van het land: de kleine groep mensen die zich ten koste van de miljoenen schandalig verrijkt had na de val de Sovjet Unie. Het tekende de nieuwe machtsverhoudingen in dit land.

“Droebetskoj is zelf van huis”, bromde George, “op inspectietour in Siberië, maar zijn vrouw is er wel, met de bewakers natuurlijk.” Hij herhaalde wat ze allemaal al wisten.

“Niet meer dan twee, als het goed is”, zei Lyndie, “Onze Rus heeft iets te veel vertrouwen in zijn elektronische beveiligingssysteem.”

George keek haar grijnzend aan: “Een eitje.”

Hij kreeg gelijk. Een half uur later stonden ze in het enorme souterrain waar Droebetskoj zijn imposante kunstverzameling bij elkaar had gebracht. Gorge had zijn kunststukje weer volbracht. Lyndie liet haar zaklicht dwalen over de muren.

“Er zijn schilderijen bijgekomen”, fluisterde ze richting George, die knikte. Ze herkende onder meer een Picasso en een vroege Mondriaan. De Rus had niet stilgezeten de afgelopen jaren. Wat dat betreft dan, want aan het beveiligingssysteem was niets veranderd. De kenmerkende hoogmoed voor lieden als Droebetskoj, dacht ze.

De Kater dwaalde intussen met open mond rond, als een kind in een snoepwinkel. “De Gachet”, hijgde hij tenslotte, terwijl hij op een schilderij toesnelde.

Lyndie herkende het kunstwerk ook meteen. De wat melancholieke blik van de dokter, die zwaar op zijn arm leunde. Die raadselachtige grimas. Het treurige bosje bloemen op de voorgrond. Ze voelde weer even de opwinding die ze had ervaren toen ze het schilderij twee jaar geleden hadden teruggevonden. Het gevoel dat ze hun opkoper toch nog een hak konden zetten, dat alles toch nog goed zou komen, dat al hun inspanningen toch niet voor niets waren geweest.

Maar dat was geweest voor ze hadden ontdekt dat het schilderij geheel verankerd was in de muur. Droebetskoj had geen halve maatregelen genomen en het schilderij zodanig ingemetseld, dat het diep verzonken in de muur lag. George had met meetinstrumenten ontdekt dat het houten frame met schroeven vast was gezet in het beton. Maar zelfs als dat niet zo was geweest, hadden ze met geen mogelijkheid het schilderij kunnen loswrikken zonder het ernstig te beschadigen. Lyndie kon zich de frustratie nog goed herinneren. Zó ver waren ze gekomen, om er dan achter te komen dat ze het schilderij onmogelijk konden meenemen. Woedend was ze geweest en ze had tenslotte door George bijna moeten worden weggesleept. Lyndie voelde het bloed weer door het aderen kolken, maar ze wist zich te herpakken en fluisterde richting Luca: “Zet alles neer.” Strikt genomen hoefde ze niet eens te fluisteren. Er waren geen camera’s of microfoons in het souterrain en bewakers liet Droebetskoj niet toe in zijn heiligdom. Ze hadden het rijk voor zich alleen. Voorlopig.

Luca begon met het installeren van wat leek op een bouwlamp. Hij pakte een kleine accu aan een sloot het geheel aan. Een moment later baadde het schilderij in een helder wit licht.

“Prachtig, prachtig”, fluisterde De Kater die om het kunstwerk cirkelde als een vlieg om een lamp, de handen in bewondering bij de mond, “Nooit gedacht dat het in het echt zó mooi zou zijn.”

“Aan het werk, De Kater”, zei George, “er zijn al bijna tien minuten verstreken!” Het leek alsof De Kater werd weggerukt uit een mooie droom. Hij keek George verstoord aan en kwam toen bij positieven. “Weet je zeker dat we het niet mee kunnen nemen”, zei hij, bijna op een zeurende toon.

“Ja”, zei Lyndie wat harder dan ze bedoeld had, “Dan hadden we dat de vorige keer natuurlijk al gezien.”

De Kater knikte kort, begrijpend. Een moment later had hij zijn weekendtas open geritst en haalde hij de instrumenten voor de dag waarmee hij het kunstwerk zou doormeten, observeren en vastleggen.

Het was tijd om aan de slag te gaan.

Drie weken later. Lyndie en George zaten koffie te drinken in de keuken van haar kleine Amsterdamse appartementje. Ze bedacht zich dat ze beter iets anders had kunnen drinken, want zonder die koffie was ze al zenuwachtig genoeg. Ze zag hoe de trillende hand van George de kop neerzette op het formica tafeltje: ze was niet de enige.

“Nu gaat het erom spannen, George”, zei Lyndie. Haar vriend knikte. Vanavond zou de overdracht plaatsvinden van het schilderij; de nieuwe Gachet, zoals ze het schilderij noemden. De laatste drie weken had De Kater overuren gedraaid in zijn atelier om het kunstwerk te schilderen. Een ingenieuze klus, die Lyndie had vervuld met bewondering voor het vakmanschap van de kunstenaar.

Het begon al bij het doek. Hiervoor hadden ze een onbeduidend schilderij gestolen, dat in dezelfde periode geschilderd was en exact de juiste afmetingen had. Nadat het doek met chemicaliën was schoongemaakt, was De Kater begonnen met het aanbrengen van een eerste schildering. Een landschapje, ongetwijfeld van de omgeving van Auvers. De Kater had in Jekaterinenburg ontdekt bij het doormeten van het doek dat deze schildering onder de toplaag verborgen zat. Alsof Van Gogh zelf het landschapje mislukt vond en er gewoon een nieuw schilderij over heen had geschilderd. Niet heel verwonderlijk, had De Kater gezegd: de Van Gogh uit zijn late periode was krap bij kas.

Vervolgens had De Kater een onderlaag aangebracht over de oorspronkelijke schildering en tenslotte was hij begonnen met het eigenlijke schilderij. Lyndie kon alleen maar bewonderend toekijken hoe omzichtig De Kater te werk ging met de speciaal voor deze klus geprepareerde verf. Ze had gedacht dat De Kater misschien wel een paar maanden volledig door de klus in beslag zou worden genomen, maar in nauwelijks twee weken had hij de klus geklaard.

En daarmee was het slotstuk van de operatie aangebroken.

“We moeten ons niet zoals de vorige keer laten bedriegen”, zei George nadenkend boven zijn dampende mok.

Lyndie knikte: “Ik vertrouw geen enkele opkoper meer. We nemen bij het eerste contact alleen foto’s mee van het schilderij, meer niet. Eerst moet die man maar eens bewijzen dat hij kan betalen.”

“Veertig miljoen euro”, fluisterde George zacht. Het was beduidend lager dan wat Droebetskoj hen destijds had beloofd te betalen, maar nog steeds meer dan genoeg. “Heb je die man nog kunnen natrekken?”, vroeg Lyndie. Luca had na hun Russische avontuur Klein nog een keer ontmoet en nota bene hij had een tip gegeven over een mogelijke koper. Luca en George hadden het lijntje opgepakt en waren samen op pad gegaan en hadden uiteindelijk contact weten te leggen met de man, die Trelawney Mandel heette. “Een zakenman uit de Verenigde Staten, die rijk is geworden tijdens de IT-hausse”, zei George, “Ik heb diverse verwijzingen naar zijn fortuin weten te vinden, maar het is duidelijk dat Mandel een man is die zijn fortuin heeft weten te vergaren zonder ooit op de voorgrond te treden.”

“Typisch voor een kunstverzamelaar”, vond Lyndie glimlachend, “Dat zijn vaak van die geheimzinnige types.”

“ik heb er een goed gevoel over”, zei George en hij pakte Lyndie’s hand, “Deze keer gaat het lukken, en als we het klaargespeeld hebben, kunnen we eindelijk stoppen en krijgen we eindelijk rust.”

“Ik hoop het, ik hoop het”, zuchtte Lyndie.

Het grote moment. Het was avond en het duister was al ingevallen. Het Alkmaarse bedrijventerrein, overdag nog zo vol activiteit, was nu uitgestorven. George, Lyndie en Luca stapten uit hun auto –een gestolen Toyota Corolla die George na vanavond het Noordhollands Kanaal in zou rijden- en liepen naar het leegstaande kantoorgebouw. Er brandde geen enkel licht. “We zijn mooi op tijd”, fluisterde Luca, die op zijn horloge tuurde.

Lyndie knikte. Het was ruim twee uur voor het tijdstip waarop ze hadden afgesproken met Mandel. Het zouden twee lange uren wachten worden, vreesde ze.

George gebruikte een sleutel om zich toegang tot het gebouw te verschaffen. Het plan was eenvoudig. Ze zouden elkaar in de hal ontmoeten. Zij zouden foto’s van het schilderij tonen en hierna zou Mandel met het geld over de brug moeten komen. Geheel in biljetten van 500 euro, verdeeld over vier grote koffers, zoals was afgesproken. Pas als Lyndie, George en Luca helemaal tevreden waren, zouden ze het schilderij ophalen. De Kater, die enkele straten verderop in een eveneens gestolen auto op hun teken zou wachten, had die in bewaring. Na overdracht van het schilderij zouden ze gevierd in de Toyota weg rijden. Hier zou De Kater zijn helft van het geld krijgen, waarna die zou worden afgezet op een vooraf besproken locatie in Hoorn. Lyndie, George en Luca zouden nog diezelfde nacht doorrijden naar Zwitserland, waar ze het geld zouden storten bij een Zürichse bank. Hierna zouden Lyndie en George uitwijken naar Zuid-Afrika. Luca zou onderduiken bij vrienden in Hongarije.

Lyndie nam het plan in haar hoofd nog eens door terwijl ze gedrieën richting de centrale hal liepen. In het gebouw hing een beklemmende stilte en het was geheel donker en Lyndie had weinig zin om hier uren te moeten afwachten. Aan de andere kant wist ze dat het nodig was. Alleen op deze manier konden ze zeker zijn dat ze niet voor verrassingen werden gesteld. Tenminste, dat hoopte ze.

Maar toen ze midden in de centrale hal stonden gebeurde er iets volstrekt onverwachts. Alle lichten gingen aan, en opeens baadden ze in het felle licht van de TL-balken in het hoge plafond. Ze verstarde.

“Wat krijgen we nou?”, bracht ze uit. Ze merkte bij zichzelf dat ze hijgde. Bij hun weten was het kantoorpand al maanden afgesloten van elektriciteit. Maar dat was niet wat haar vooral verontrustte. Dat het licht was ingeschakeld betekende namelijk ook dat er al mensen in het pand waren.

Ze draaide zich nerveus om en tuurde om zich heen. Toen bespeurde ze de twee mensen die vanuit een tegenoverliggende gang de lichtkring in stapten. De adem stakte in haar keel toen ze Thiemo de Kater herkende, de kunstenaar met wie was afgesproken dat die pas over anderhalf

uur in Alkmaar zou zijn. De tweede man had een pistool hun kant op gericht. Maar verreweg het meest angstwekkende was dat ze ook hem kende. Het was...

“Meneer Klein”, hoorde ze Luca met een geschokte stem uitbrengen, “Wat... wat doet u hier?”

De man die Luca kende als meneer Klein lachte minzaam, “Ik had toch wel verwacht dat dat toch al wel tot je was doorgedrongen. Je bent toch zo’n slimme jongen?”

Luca opende een aantal keren zijn mond, als een vis op het droge, maar wist niets uit te brengen. Lyndie wist haar blik van de ongenode bezoekers los te rukken en keek vertwijfeld in de richting van George. Maar ook hij leek verbijsterd te zijn en kon alleen maar staren, als een konijn dat is gevangen in het licht van een aanstormende auto.

“Leuk je weer eens te zien, Lyndie, na al die jaren”, klonk opnieuw die stem die ze al ruim twee jaar niet meer had gehoord, “Ik heb een fles champagne bij me, we hebben weer wat te vieren toch? Maar deze keer is het niet van die goedkope cider.” Luca keek verward naar zijn twee metgezellen en begreep dat er iets afschuwelijks aan de hand was. Hoe konden Lyndie en George die man kennen? Alleen hij had toch contact gehad met meneer Klein? Toen begon het hem opeens te dagen.

“Paul Grotelaer”, bracht hij bijna buiten adem uit, “Dat kan niet waar zijn...”

Grotelaer glimlachte, “Heel goed, Luca. Heel goed! Je vrienden hebben je natuurlijk over mij verteld. Dan begrijp je natuurlijk ook dat ik nog een kleine rekening te vereffenen heb met dat vrolijke stelletje!”

Lyndie kreeg het opeens heel koud. Ze moest weer denken aan hoe Paul achterin hun vluchtauto was ineengekrompen als gevolg van de verdovende middelen die ze in zijn champagne had gestopt. Hij was veranderd. Zijn gezicht leek... harder. Of was het alleen dat ringbaardje, dat hem anders maakte? Nee, het was meer. Maar natuurlijk was alles anders. Toen was hij de overwonnene geweest, maar nu was hij degene die de touwtjes in handen had.

"Jullie plan verliep bijna perfect", zei Grotelaer, "alleen had je de dosis GHB wat te laag ingeschat." Hij schudde afkeurend zijn hoofd, "Jullie weten toch hoe belangrijk details zijn? Ik kan niet zeggen dat ik er rouwig om was toen ik vernam hoe jullie door je eigen opkoper zijn bedonderd. Je verdiende loon." Opeens was er onversneden woede op zijn gezicht af te lezen.

"Paul, luister...", probeerde George met opgeheven armen.

"Zwijg, insect!", barstte Grotelaer woedend uit, "Zeg geen woord meer!" Hij richtte zich weer op Lyndie: “Weet je nog hoe je het de vorige keer erover had dat ik op Gachet leek? De wannabe die zich omringde door schilders? ‘De man die iets wilde zijn dat hij niet was?’ Zo zei je het toch? Ik heb daar nog vaak aan gedacht de laatste jaren. Vind je het niet ironisch dat ik nu alsnog de Gachet voor je ogen weg steel?”

“Alsjeblieft...”, smeekte Lyndie.

“Hou je ond. Ik voel niets meer voor je dan haat. Ik ben niet meer de Paul Grotelaer die ik was, Lyndie, bedenk dat goed. Ik laat me niet meer bedotten. Net als deze Gachet ”- Grotelaer wees op het pakketje dat de grijnzende De Kater onder zijn arm droeg- “ben ik niet dezelfde.

Vernieuwd. Is het niet grappig, Lyndie, hoe sterk die parallel tussen mij en de dokter opnieuw blijkt te zijn?”

Lyndie wist niet wat ze moest zeggen. Het besef dat hun operatie opnieuw op het punt van mislukken stond, was nog steeds niet geheel tot haar doorgedrongen.

“Jullie pasten perfect in mijn plannetje”, ging Grotelaer door, als een trein die niet meer was af te remmen, “Jullie waren immers de enigen die wisten waar het origineel was. Ik hoefde Luca alleen maar wat te triggeren om jullie te koppelen aan Thiemo. Om alsnog te krijgen wat van mij is.”

Lyndie hoorde Grotelaer half verdoofd aan. Hoe hadden ze zo dom kunnen zijn blind te varen op die zogenaamde meneer Klein, die zowel de koper als de vervalser had aangedragen. Ze hadden gedacht dat het geluk hen nu eens had toegelachen, toen Luca hem “toevallig” was tegengekomen. Ze hadden hem zelfs een half miljoen euro toegezegd als beloning. Hoe naïef ze waren geweest.

“En jij”, riep George wijzend naar De Kater, “jij zat vanaf het begin in het complot? Leugenachtige rat!”

De Kater grijnsde alleen maar en Lyndie moest weer denken hoe de man de naam van George had geweten. Waarom had ze daar toen niet meer aandacht aan geschonken?

Lyndie werd uit haar over elkaar heen tollende gedachten gerukt door een verwrongen schreeuw. Het was George, zag ze in een flits, die buiten zinnen Grotelaer aanvloog.

Hij kreeg geen enkele kans. Zonder blikken of blozen loste Grotelaer een schot en George ging neer alsof die was geraakt door een aanstormende rugby'er.

“Nee”, riep Lyndie vertwijfeld en ze viel op haar knieën voor George. Die keek haar met wijd opengesperde ogen aan, waarin Lyndie allerlei emoties las: angst, spijt, woede. Toen ging er een schok door zijn lichaam en een moment later verstarde zijn blik.

Hij was dood.

“Nee”, riep Lyndie nog eens, en ze keek vol wraakgevoelens op naar Grotelaer.

“Je verdiende loon”, zei Paul echter, ogenschijnlijk in het geheel niet aangedaan, “Dan had je me maar niet moeten bedriegen.”

“We zullen je vinden en George wreken!”, klonk de verwrongen stem van Luca. Grotelaer lachte, “Natuurlijk zul je dat proberen. Maar ik ben inmiddels heel bedreven in me schuilhouden.” En met deze woorden keek hij opgeruimd naar De Kater, “Zullen we?”

De Kater grijnsde zijn bekende grijns, “Tada, sukkel.” De man had hen vanaf het begin beschimpt, besefte Lyndie. Ze zakte ineen bij het lijk en keek een laatste keer op om te zien hoe De Kater en Grotelaer de ruimte verlieten. Paul draaide zich voor hij de deuropening doorstapte nog een laatste keer om.

“Weet je hoe ik me nu voel?”, vroeg Grotelaer met een grote grijns, zijn pistool als een wijsvinger opstekend.

Lyndie was te murw om antwoord te geven.

“On top of the world. Zo voel ik me: On top of the world!”

